

загальнодержавний механізм безпекоорієнтованого управління в галузі охорони здоров'я, відповідно до якого визначалися б найбільш раціональні методи і підходи щодо управління ризиками.

Список використаних джерел:

1. Методичні рекомендації з організації клінічного управління ризиками та безпеки медичної допомоги в закладах охорони здоров'я; за заг. ред. Москаленко В.Ф. К. 2012. с. 23.
2. Горачук В. Управління ризиками в закладі охорони здоров'я. URL: http://medforum.in.ua/sites/default/files/upravlinnya_rizikami_v_zakladi_ohoroni_zdorovya_gorachuk_v.v.pdf.

Роман МАРЦІНКОВСЬКИЙ

здобувач освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування» ЗУНУ
Науковий керівник – д.е.н., професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Алла ВАСІНА

**ЗАВДАННЯ ТА ПРИНЦИПИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ВЛАДИ З
ГРОМАДСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ**

Формування демократичної моделі публічного управління пов'язано з розвитком громадянського суспільства, яке забезпечує функціонування демократичних інституцій, та стабільності політичної та соціально-економічної системи, здійснюючи вагомий внесок у вироблення публічно-управлінських рішень на різних управлінських рівнях. Успішна співпраця між органами влади та організаціями громадянського суспільства виступає передумовою ефективного вирішення завдань суспільного розвитку.

Громадські організації є суб'єктами публічного управління, його «ядром», важливою ланкою інституціоналізації суспільних інтересів та головним посередником між громадськістю та органами влади. Вони реалізують різноманітні завдання в контексті створення умов для розвитку громадських ініціатив та покращення якості життя населення. Метою громадських організацій є досягнення соціальних, благодійних, культурних, освітніх, наукових цілей, захист прав і законних інтересів громадян, розвиток фізичної культури й спорту, задоволення духовних та інших нематеріальних потреб [1].

Для вирішення назрілих проблем громадян, вироблення ефективних механізмів управління розвитком територіальних громад та територій важливого значення набуває налагодження дієвої взаємодії інституцій громадянського суспільства та органів публічної влади на місцевому рівні, яка б сприяла інтеграції зусиль та узгодженню інтересів при реалізації суспільно значимих цілей. Тому, забезпечення структурування механізмів взаємодії органів публічної влади з інституціями громадянського суспільства на місцевому рівні, створення умови для партнерських відносин між ними виступає одним із напрямів удосконалення системи публічного управління.

Взаємодія інститутів громадянського суспільства та органів публічної влади на місцевому рівні підвищує рівень децентралізації влади. Вдосконалення механізмів їх взаємодії дає можливість вдосконалити систему місцевого самоврядування, розвивати громадянське суспільство, підвищувати рівень місцевої демократії, активізувати діяльність представників місцевих громад [2, с. 37]. Ефективна взаємодія органів влади з організаціями громадянського суспільства є запорукою якісної публічної політики, спрямованої на потреби суспільства, підконтрольність та підзвітність йому, відповідність національним інтересам.

Серед форм взаємодії органів влади з громадськими організаціями слід виокремити:

– створення та діяльність консультативно-дорадчих органів при органах виконавчої влади та місцевого самоврядування. Найбільш поширеною та системною формою взаємодії органів державної влади та організацій громадського сектору є громадські ради, діяльність яких зорієнтована на: забезпечення участі громадян в управлінні суспільними справами; здійснення громадського контролю за діяльністю органів влади; урахування громадської думки під час формування та реалізації публічної політики [3];

– проведення громадських слухань, публічних обговорень, «круглих столів», конференцій, семінарів, вивчення громадської думки та електронних консультацій щодо соціально значущих питань тощо;

– залучення громадськості до підготовки та проведення різноманітних заходів, пов'язаних з відзначенням пам'ятних дат, державних свят, та інших заходів, організованих органами влади;

– підписання угод та меморандумів про взаємодію і співробітництво між органами влади та громадськими організаціями.

Факторами, що визначають успішну взаємодію органів влади і громадських організацій, є: прагнення владних і громадських інституцій до запровадження прогресивних форм співпраці на засадах партнерства; чітке визначення мети та форм взаємодії; відкритість й проактивність влади в комунікаціях з громадським сектором; наявність у громадських організацій стратегічного бачення своєї діяльності; чітка орієнтація співпраці влади і громадських організацій на досягнення конкретних результатів; розуміння реальних потреб громадськості, взаємна довіра та відповідальність; відсутність упереджень та необґрунтованої критики; чіткий розподіл відповідальності та обов'язків; дотримання домовленостей; прозорість та підзвітність; системність взаємодії.

Список використаних джерел:

1. Євдокимова І. А., Вітківська І. М. Тенденції розвитку громадських організацій у сучасній Україні. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, Серія «Соціологічні дослідження сучасного суспільства: методологія, теорія, методи». 2018 р. Випуск 41. С.43.
2. Неділько А.І. Значення громадянського суспільства у розвитку публічного управління на місцевому рівні. Державне управління в Україні. Право та державне правління: зб. наук. пр. Запоріжжя: КПУ, 2017. №4 (29). Т. 2. С. 34-39.
3. Постанова Кабінету Міністрів України «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» від 3 листопада 2010 р. № 996.URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/996-2010-%D0%BF/page>

Микола МАТЯШУК

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ

Науковий керівник – д.е.н., професор, завідувач кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Михайло ШКІЛЬНЯК

АНАЛІЗ ПРОЦЕСУ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ МЕДИЧНИМИ ДАНИМИ ПАЦІЄНТІВ З ЗАСТОСУВАННЯМ ХМАРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Однією з основних проблем, що стоять перед системами охорони здоров'я у всьому світі, є надання великого обсягу медичних даних великому колу зацікавлених сторін і забезпечення цілісності та конфіденційності даних.

Сьогодні медичні записи фрагментовані та зберігаються розрізнено у численних медичних організаціях – приватних та державних.

Зберігання та управління медичними даними у світі характеризуються низкою проблем. Так, є проблема цілісності даних, коли медичні дані зберігаються розрізнено. Кожна медична організація має власну базу даних, але вона найчастіше обмежена певною установою. Медичні записи пацієнтів у державних медичних організаціях найчастіше зберігаються на паперових носіях у єдиному екземплярі. Для того, щоб зібрати всі медичні записи воедино, пацієнту доведеться пройти довгий шлях, і на певних етапах з великою ймовірністю виявиться, що частина даних втрачена і не підлягає відновленню. Звідси виникає проблема втрати даних. Непоодинокі випадки, коли історії хвороби були втрачені, або втрачені у зв'язку з форс-мажорними обставинами, що суттєво впливало на якість лікування. Якщо людина часто переїжджає з місця на місце і не проходить регулярних оглядів, найімовірніше, при наступному зверненні до клініки на неї буде заведено нову картку без будь-якої інформації про попередній період лікування. Проблема доступу до особистих медичних даних – остання у списку, але не остання за значимістю. У існуючій системі медичні записи зберігаються відкрито у межах установи на паперових носіях чи базах даних, пацієнт неспроможний регулювати доступом до них.

Децентралізація відноситься до розподілу управління фактичними серверами та пристроями, що зберігають дані серед множини окремих автономних вузлів, що допомагає гарантувати безпеку даних у зв'язку з відсутністю єдиної точки відмови. Забезпечення точного та повного походження записів є важливою метою у охороні здоров'я. Коли пацієнт отримує копію власної медичної картки або лікар отримує медичний запис, адресат хотів би переконатися, що цей запис є повним і правильним. Пацієнти хочуть бути впевненими в тому, що жодна частина історії хвороби не була несанкціоновано змінена або неправильно зафіксована. Будь-яка система, яка управляє електронними записами охорони здоров'я, повинна забезпечувати механізм, за допомогою якого зміни в цьому записі можуть відстежуватися та перевірятися будь-ким, хто має можливість прочитати запис. Аудитор, який може бути пацієнтом або лікарем, повинен мати можливість визначити, коли було створено певне значення для певного атрибуту, а також які дані були зафіксовані до цього, за умови будь-якого корисного та розумного обмеження конфіденційності, яке може встановити власник даних – пацієнт. Завдяки надійному механізму